

בתי המשפט

008121/08 עתמ	בית משפט המחוזי בירושלים
	בשבתו כבית משפט לעניינים מינהלים
24/07/2008	לפני: כבוד השופט דוד חשין, סגן נשיא

העותרים בעניין: _____ 1. פספוס ת.ז. _____

_____ 2. פספוס ת.ז. _____

_____ 3. פספוס ת.ז. _____

_____ 4. פספוס ת.ז. _____

_____ 5. פספוס ת.ז. _____

_____ 6. פספוס ת.ז. _____

_____ 7. פספוס ת.ז. _____

_____ 8. פספוס ת.ז. _____

9. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע.ר.

ע"י ב"כ עו"ד יותם בן הלל ואח'
נ ג ד

המשיבים 1. שר הפנים

2. מנהל מינהל האוכלוסין

3. מנהל לשכת מינהל האוכלוסין בירושלים המזרחית

ע"י ב"כ עו"ד מינו אליאסיאן

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)

פסק דין

1. העותרים מבקשים להורות למשיבים (להלן ביחד – המשיב) לבטל את החלטתם לדחות את הבקשה לאיחוד משפחות (אחמ"ש) שהגישה העותרת 1 (להלן – העותרת) עבור בעלה, העותר 2 (להלן – העותר), ולהורות למשיב לאשר את הבקשה.

רקע

2. העותרת, תושבת קבע, נישאה בשנת 1991 לעותר, תושב האזור. לעותרים שישה ילדים, שנולדו בישראל ורשומים כולם במרשם האוכלוסין. בשנת 1994 הגישה העותרת בקשה לאיחוד משפחות עבור העותר. בשנת 1999 אושרה בקשתה, והעותר קיבל היתר מת"ק (מינהלת התיאום והקישור) לשהייה בישראל. בשנת 2001 אושר לעותר רישיון ישיבה ארעי מסוג א/5, שהוארך מעת לעת, במסגרת ההליך המדורג לבדיקת זכאות לאחמ"ש. ואולם, לאור החלטת הממשלה 1813 והוראות חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התס"ג-2003 (להלן – חוק הכניסה לישראל), לא קיבל העותר, בסופו של יום, מעמד של תושב קבע, אלא המשיך לשהות בישראל במעמד של תושב ארעי, כאמור.

3. ביום 5.11.06, בטרם פקע רישיון הישיבה הארעי של העותר, הגישה העותרת "בקשה להארכת אשרת תושב ארעי (א/5) במסגרת ההסדר המדורג לבדיקת זכאות לאחמ"ש...". בקשתה סורבה הפעם, בנימוק שאחיו של העותר פעילים בארגון טרור ומעורבים בפעילות אלימה. העותרים הגישו למשיב מספר בקשות להבהרת הנמקתו, ומשלא נענו עתרו לבית משפט זה שיוורה למשיב לנמק כיאות את החלטתו (עת"מ 187/07; להלן – העתירה הראשונה). בתגובה לבקשה לצו ביניים שיאסור על גירושו של העותר מהארץ (שהוגשה במסגרת העתירה הראשונה), נכתב כי "מחומר חסוי המצוי בידי גורמי הביטחון עולה כי אישור הבקשה ומתן היתר שהייה למבקש [העותר] מהווים סכנה לביטחון המדינה. בהתאם למידע זה, אחיו של המבקש פעילים בארגון טרור ומעורבים בפעילות אלימה. אחד מאחיו של העותר עצור במעצר מינהלי ואח נוסף מרצה עונש בגין עבירות ביטחון" (ע/10). לאור האמור החליט בית המשפט לדחות את בקשת העותרים. בסופו של יום, ולאחר שהוצאה תעודת חיסיון על המידע שהעותרים ביקשו, והעותרים הגישו לבית המשפט העליון עתירה לגילוי ראייה, ניאות המשיב למסור חלק מהמידע אותו ביקשו, לרבות שמות האחים שבעטיים סורבה הבקשה, ופרפראזה לעבירות המיוחסות להם. בנוסף, בתשובתו לעתירה לגילוי ראייה, ציין המשיב כי גם **כלפי העותר עצמו** קיים מידע בטחוני שלילי – מידע שלא היה קיים עת הוגשה העתירה הראשונה, ואף לגבי הוצאה תעודת חיסיון. לאור קבלת המידע משכו העותרים את עתירתם הראשונה, שמיצתה את עצמה, והגישו את העתירה הנוכחית.

עיקרי טענות הצדדים

4. העותרים טוענים, כי לאור חשיבותה של הזכות לחיי משפחה, יש לשקול את מידת הסתברותה של התממשות הסיכון הביטחוני הנשקף מהעותר אל מול ודאות הפגיעה בחיי משפחתו. העותרים מדגישים כי בהינתן שהעותר שהה בישראל כדין במשך שנים רבות, בנה בה את חייו והקים בה את משפחתו, הסירוב לבקשתם קוטע באחת כל אלה, ולפיכך יש לנקוט בענייניו זהירות יתירה. לטענתם, בחוק הכניסה לישראל הבחין המחוקק בין "בקשה ראשונית" לאיחוד משפחות, עליה חל סעיף 3ד לחוק, לבין בקשה להאריך מעמד או היתר שהייה, עליה חל סעיף 1(4) לחוק, המעניק למשיב שיקול דעת רחב יותר בשקילת הבקשה. העותרים טוענים כי אף אם קיים סיכון בטחוני מאחיו למחצה של העותר (אחים רק מהאב), הרי שאין לו עימם כל קשר ממשי וספק אם נכללים הם בגדר ההגדרה של "בן משפחה" שבסעיף 3ד לחוק הכניסה לישראל. משכך לא קם כל חשש שיסייע להם לפגוע בביטחון המדינה ואין כל עילה לסרב לבקשה. העותרים מוסיפים כי הטענה לפיה קיים מידע בטחוני נגד העותר עצמו, על אף שמעולם לא היווה כל סיכון בטחוני, הינה תמוהה וחשודה, ונראה כי נובעת היא מ"קשריו" עם אחיו למחצה.

5. מנגד טוען המשיב, כי מהחומר המודיעיני החסוי המצוי בידי עולה כי מתן היתר שהייה לעותר בישראל, יהווה סכנה לביטחון המדינה. זאת הן לנוכח פעילותם של אחיו בארגוני טרור ומעורבותם בפעילות אלימה, והן לנוכח קשריו של העותר עם פעילי טרור. בנסיבות אלו, כך המשיב, החלטתו סבירה. המשיב מטעים כי העובדה שבבסיס סירובו הראשוני עמדה מניעה ביטחונית שאינה נוגעת במישרין לעותר עצמו אינה משנה מסבירות החלטתו וכי מתחם הביקורת של הרשות השיפוטית בהחלטות שכאלו מצומצם אף יותר מהרגיל. לבסוף טוען המשיב כי סעיף 3ד לחוק חל אף בענייניו, שכן תחולתו משתרעת על כל המקרים בהם מתבקש המשיב להעניק היתר שהייה בישראל.

6. כאמור, החל משנת 1999 היה בידי העותר היתר שהייה בישראל, ובשנת 2001 אף הונפקה לו אשרת תושב ארעי, שתוקפה הוארך מעת לעת, עד שלהי שנת 2006. לפיכך, עניינו מצוי במסגרת הוראות המעבר שבסעיף 14(1) לחוק הכניסה לישראל (ראו בג"ץ 2028/05 **חסן אמארה נ' שר הפנים** (לא פורסם, 10.7.06), פסקה 8 לפסק הדין, מפי כבוד הנשיא ברק; להלן - עניין אמארה).

7. סעיף 14(1) לחוק קובע:

"על אף הוראות חוק זה - רשאי שר הפנים או מפקד האזור, לפי העניין, להאריך את תוקפו של רישיון לישיבה בישראל או של היתר לשהייה בישראל, שהיו בידי תושב אזור ערב תחילתו של חוק זה, בהתחשב, בין השאר, בקיומה של מניעה ביטחונית כאמור בסעיף 33."

סעיף 33 לחוק קובע:

"לא יינתן היתר לשהייה בישראל או רישיון לישיבה בישראל, לתושב אזור, לפי סעיף 3, 1א3, 2א3, 2ב3, 2ב3(2) ו-3(2)4, ... אם קבע שר הפנים או מפקד האזור, לפי העניין, בהתאם לחוות דעת מאת גורמי הביטחון המוסמכים, כי תושב האזור ... או בן משפחתם עלולים להוות סיכון ביטחוני למדינת ישראל; בסעיף זה, "בן משפחה" - בן זוג, הורה, ילד, אח ואחות ובני זוגם ...".

8. הן החוק והן האישור לאיחוד משפחות שניתן לעותרת בשנת 1999, שניהם מתנים את תוקף ההיתרים ואת הארכת תוקפם, בין היתר, בכך שלא תיווצר מניעה ביטחונית לשהייתו של המוזמן (העותר) בישראל במהלך התקופה (ע/1). סעיף 33 לחוק קובע כי המניעה הביטחונית יכולה להיווצר אף אם בני משפחתו, ובכללם אחיו של המוזמן, עלולים להוות סיכון בטחוני למדינת ישראל. לשון הסעיף אינה מבחינה בין אח ל"אח למחצה". ואולם, המונח אח, כפשוטו, מתאר קשר בין בני אדם שנולדו להורה משותף (ולאו דווקא לאותם הורים). כך, כדוגמה, בני יעקב, שכידוע נולדו לארבע אמהות שונות, הציגו עצמם בפני יוסף, המשנה למלך מצרים: "אחים אנחנו בני איש אחד..." (בראשית מב, יג). משמעות זו עולה בעניינינו אף מתכליתו הביטחונית של החוק, והעובדה שהמחוקק ראה לכלול בגדר "בן משפחה" גם את בני זוגם של האחים אך מחזקת מסקנה זו.

9. ברם, בשל חשיבותה של הזכות לחיי משפחה, אשר הוכרה על ידי מרבית משופטי בית המשפט העליון כזכות חוקתית הנגזרת מהזכות לכבוד (ראו בג"ץ 7052/03 **עדאלה - המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל ואח' נ' שר הפנים ואח'** (לא פורסם, 14.5.06), נקבע בפסיקה כי קביעת שר הפנים מכוח סעיף 33 לחוק צריכה להיות מידתית ותואמת את נסיבותיו הספציפיות של כל מקרה ומקרה. עוד נקבע, כי בטרם הכריעו בבקשה, עליו לבחון קיומו של סיכון בפועל או בכוח מצד בן הזוג, זאת על יסוד חומר פרטני, המבוסס על תשתית עובדתית ראויה, הקשור לאנשים הנוגעים בדבר (ראו עניין **אמארה**, לעיל).

10. ומן הכלל אל הפרט: כנגד העותר ובני משפחתו קיים מידע גלוי ומידע חסוי. על פי המידע הגלוי, שלושה אחים של העותר (מאותו אב) מעורבים בפעילות חבלנית או פלילית אלימה ואף היו כלואים בישראל בגין פעילותם. אף העותרים אינם טוענים, במסגרת עתירה זו, נגד הסיכון הביטחוני המיוחס לאותם אחים, ואף מוכנים להניח כי סיכון כזה קיים. בנוסף, במסגרת הדיון בעתירה, הציג בפני איש שירות הביטחון, במשך שעה ארוכה, את החומר החסוי בעניין העותר (עמודים 6-1 לפרוטוקול החסוי). במהלך דיון זה, שנערך במעמד צד אחד, השיב נציג שירות הביטחון אף על שאלות רבות מתוך רשימת שאלות אותן ביקש ב"כ העותרים להציג לו (ע/1).

בחינת נסיבות המקרה, על רקע החומר הגלוי והחסוי שהוצג בפני, מובילה למסקנה כי לא קמה עילה להתערב בהחלטת המשיב. זאת על אף שהעותר ומשפחתו חיו בישראל במשך עשור שנים, לפחות, וחרף טענת העותר, שלא הוכחה (סעיף 61 לכתב התשובה), כי אינו מקיים קשר עם אחיו למחצה. ראשית, בעת מתן אישור השהייה לעותר הובהר לו כי תוקפו מותנה בכך שלא תיווצר מניעה פלילית או ביטחונית לשהותו בישראל, כך שאין בעצם שהותו בישראל כדי להצדיק המשך שהותו בה על אף הסיכון הביטחוני הנובע מכך (ע/1). שנית, בנסיבות אלו לא ניתן לשלול את הסיכון הפוטנציאלי לביטחון המדינה והציבור, הנובע מעצם שהותו של אדם שלגורמים במשפחתו קשרים עם גורמים עוינים; כדברי הנשיא ברק בעניין **אמארה**: "במציאות הביטחונית הקשה בה שרויה ישראל לעת הזו, מתחייבים 'שולי ביטחון רחבים' בהסדרת מעמד בישראל לתושבי האזור" (שם, שם). שלישית, בנוסף למידע הקושר את אחיו של העותר לפעילות חבלנית, קיים מידע הקושר אף את העותר עצמו לפעילי טרור. בנסיבות אלו באתי למסקנה כי החלטתו של המשיב מבוססת וסבירה ואינה מצדיקה התערבות.

נוכח תוצאה זו, לא ראיתי להידרש לטענת השיהוי שהעלה המשיב.

11. כללם של דברים: העתירה נדחת. צו הביניים ימשיך לעמוד בעינו למשך 45 יום מהיום.

12. בנסיבות העניין אין צו להוצאות.

ניתן היום כא' תמוז התשס"ח (24.7.2008) בהעדר הצדדים.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים בפקסימיליה.